În care Adunare (Biserică) să merg?

Serie de articole

SoundWords

© SiundWords, Online începând de la: 18.02.2019, Actualizat: 18.02.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Cuprins

Introducere 3
Incursiune de recunoaştere în Noul Testament 9
Cum găsesc eu o biserică potrivită? 21
Răspuns la întrebări speciale 26

Introducere

Eu nu am nevoie de nici o Adunare (Biserică)

S-ar putea să fie cititori care la întrebarea din titlu spun: Această întrebare nu este pentru mine. Eu vin dintr-o Adunare (Biserică) foarte bună. – Realmente se pot constata următoarele: dacă acum treizeci până la patruzeci de ani în urmă era de la sine înţeles ca şi creştin să mergi la o Adunare sau Biserică[1], mulţi gândesc în zilele noastre că pot trăi foarte bine ca şi creştin fără o Adunare (Biserică). Deseori aceasta are a face cu dezamăgirile de care au avut parte într-o biserică. Desigur este în legătură şi cu duhul timpului, care este marcat tot mai mult de izolarea individuală. Aceasta se remarcă în viaţa socială normală de exemplu prin multele gospodării individuale. Sunt mulţi care nu ştiu cum se numesc vecinii lor.

De aceea mai întâi trebuie să răspundem la întrebarea: De ce un creştin credincios ar trebui din principiu să meargă la o biserică creştină?

Apelul adresat ascultării noastre

Vrem să citim un pasaj din epistola către Evrei:

> **Evrei 10.23-27: 23**. Să ţinem cu tărie mărturisirea speranţei neclintite (deoarece credincios este Cel care a promis); 24. şi să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune, 25. nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obişnuiesc unii, ci încurajându-ne, şi cu atât mai mult cu cât vedeţi apropiindu-se ziua. 26. Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoştinţei adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, 27. ci o înfricoşătoare aşteptare sigură a judecăţii şi văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotrivitori.

Este evident, că erau unii, care aveau obiceiul să nu mai meargă la strângerile laolaltă. Fenomenul acesta apare în zilele noastre tot mai mult pe prim plan. Însă deja acum două mii de ani era obiceiul la unii să nu (mai) meargă la strângerile laolaltă. Creştinii credincioşi evrei erau în pericol să se reîntoarcă la iudaism. Presiunea venită din partea lumii politice şi religioase era imensă. Unora li s-au răpit toate bunurile (compară cu Evrei 10.34). Nu toţi au rezistat presiunii. Omeneşte privind era foarte uşor de înţeles că ei au rămas mai bine acasă şi voiau să practice viaţa de credinţă în ascuns. Scriitorul epistolei către Evrei pune toată severitatea pe conştiinţele credincioşilor, atunci când scrie, că evreii au renunţat la „mărturisirea speranţei”, atunci când nu au mai mers la strângerile laolaltă.

Ce este deci „mărturisirea speranţei”? O speranţă se referă întotdeauna la ceva care este în viitor. Ce aşteptăm noi ca şi creştini pentru viitor? Noi aşteptăm pe Domnul Isus „din cer” (compară cu Filipeni 3.20; 1 Tesaloniceni 1.10). Domnul Isus va veni din cer şi noi vom merge în întâmpinarea Lui, pentru ca să fim pentru totdeauna la El (compară cu 1 Tesaloniceni 4.17;

5.10). Evreii au *dat* această mărturisire, adică, ei au crezut în ea, şi acum ei erau încurajaţi*să ţină* realmente cu tărie această mărturisire şi *să nu renunţe* la ea.

Însă această părtăşie cu Domnul era posibilă pentru evrei (şi pentru noi) nu abia atunci când ei (noi) vor fi în cer la El. Şi aici pe pământ ei puteau (putem noi) să aibă părtăşie cu Domnul şi să trăiască în mod deosebit prezenţa Sa, şi anume acolo unde credincioşii se adună: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu{textual: „pentru Numele Meu”}, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Deci nu se potrivea „mărturisirii speranţei” lor, dacă evreii neglijau strângerile laolaltă. Într-adevăr ei voiau să fie în viitor la Domnul Isus, şi de asemenea mărturiseau că ei Îl aşteaptă şi au ieşit în întâmpinarea Lui, dar pe pământ nu voiau să meargă la locul unde Domnul Isus va fi prezent.

Deci dacă am mărturisit că noi aşteptăm pe Hristos din cer şi mergem în întâmpinarea Lui, ca să fim la El, dar nu arătăm nici un interes să ne strângem pe pământ „în Numele Lui”, atunci ceva nu este în ordine. Atenţionarea ca noi „să nu părăsim strângerea noastră laolaltă” stă chiar în legătură directă cu pericolul căderii de la credinţă. Sfârşitul va fi atunci numai „o înfricoşătoare aşteptare a judecăţii şi văpaia de foc”. Deci dacă deja atunci aceşti credincioşi evrei aveau nevoie de o astfel de atenţionare, cu cât mai mult noi: să ne încurajăm „şi cu atât mai mult cu cât vedeţi apropriindu-se ziua [Domnului].” Vrem noi să luăm această atenţionare din nou la inimă?

După ce am văzut apelul adresat ascultării noastre, vrem să vedem şi apelul adresat inimii noastre.

Apelul adresat inimilor noastre

> **1 Corinteni 11.23-26: 23**. Pentru că eu [Pavel] am primit de la Domnul ce v-am şi dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine 24. şi, mulţumind, a frânt şi a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceţi aceasta spre amintirea Mea“. 25. Tot astfel şi paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceţi aceasta, ori de câte ori îl beţi, spre amintirea Mea“. 26. Pentru că, ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul, vestiţi moartea Domnului, până vine El.

Apelul adresat inimilor noastre spune: este o ultimă dorinţă a Domnului nostru. Nu numai noi oamenii ne bucurăm când cineva se gândeşte la noi şi simţim profund, când cineva ne uită, ci şi Domnul Isus. Când Iosif era în închisoare, el a interpretat visul paharnicului. Când acesta a fost eliberat din închisoare, aşa cum Iosif a tălmăcit, Iosif i-a spus: „Dar *adu-ţi aminte* de mine când îţi va fi bine şi arată bunătate faţă de mine, te rog, şi aminteşte de Mine la faraon” (Geneza 40.14). Fiind eliberat, se spune apoi despre paharnic: „Dar mai-marele paharnicilor nu şi-a adus aminte de Iosif şi *l-a uitat*” (Geneza 40.23). Vedem în Iosif o imagine foarte frumoasă a Domnului Isus. Întrebarea adresată inimilor noastre este: Ne gândim noi la Domnul? Ne amintim noi regulat despre ce a făcut El pentru noi? Vestim noi moartea Sa? Ultima dorinţă a Domnului nostru nu ar trebui să ne lase reci. El a rostit-o în acea noapte în care ura omului s-a arătat cel mai clar şi L-au prins, ca să-L omoare.

Dacă cercetăm mai exact 1 Corinteni 10.16,17, vom constata că Masa Domnului este o*masă de părtăşie.* O astfel de masă o putem sărbători numai într-o strângere laolaltă ca Biserică (Adunare). Dragostea pentru Domnul ne va determina să împlinim ultima Lui dorinţă şi să nu-L ignorăm. Poate apelul acesta să atingă inima ta?

Sunt mult mai multe motive, care arată clar cât de important este să mergi într-o biserică creştină, însă în cadrul acestui articol vrem să ne limităm la cele spuse.

De ce merg eu în biserica (adunarea) aceasta sau aceea?

Până acum ne-am ocupat cu grupa acelora care sunt de părere că ei nu au nevoie de biserică. Mai sunt alte trei grupe:

1. Cineva aparţine deja din copilărie unei biserici, unde părinţii lui l-au luat cu ei. În această grupă socotim şi pe toţi aceia care au mers la biserica în care ei au venit la credinţă.

2. Cineva şi-a căutat intenţionat biserica la care merge.

3. Cineva caută încă o biserică potrivită.

Toate cele trei grupe stau înaintea aceleiaşi probleme: sunt foarte multe diferite biserici (libere), comunităţi şi părtăşii creştine, că ei primesc impresia, că trebuie să facă o alegere.

Creştinii din prima grupă ar putea gândi, că ei nu stau sub această constrângere de a alege. În realitate ei au ales numai o cale simplă şi lasă alegerea pe seama altora, în care ei se încred. Cu toate acestea şi ei trebuie să se întrebe: este biserica, în care eu merg, o biserică bazată pe principii conform Scripturii? Pot eu realmente să las decizia pe seama altora sau nu am eu o răspundere personală înaintea Domnului? – Probabil niciodată nu ţi-ai pus această întrebare sau niciodată nu ai căutat un răspuns la ea. Însă cândva vei sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos şi probabil va trebui să constaţi ruşinat că tu niciodată nu te-ai întrebat ce înseamnă să fi adunat „în Numele Său”.

Ne gândim în mod deosebit la copiii părinţilor credincioşi. Atâta timp cât ei sunt încă mici, este corect ca ei să meargă la biserică împreună cu părinţii lor. Dar când ajung majori, fiecare din ei trebuie să caute din nou locul unde Domnul doreşte să adune pe ai Săi (compară cu Matei 18.20; Deuteronomul 12).

Este important să te preocupi serios cu această întrebare, în care biserică mergi. Aceasta va avea o influenţă majoră asupra vieţii tale creştine de viitor. Aproape nimic altceva nu ne marchează aşa de mult ca strângerile laolaltă în care mergem.

Dar probabil tu spui: da, cu biserica este ca şi cu un buchet de flori mare cu tot felul de flori, acolo este câte ceva pe gustul fiecăruia. Unul iubeşte trandafirii, altul garoafele, al treilea lalelele. Fiecare poate să-şi aleagă ceva, ce îi place. – Tu aparţii probabil grupei a doua şi ai luat o hotărâre conştientă, însă după gustul tău. Unul acordă valoare mare muzicii bune,

respectiv cântatului şi de aceea merge în biserica A. Acolo sunt activităţi corale bune şi în „serviciul divin” cântă o bandă. Alţii acordă valoare mare unei lucrări bune cu copiii şi cu tinerii şi de aceea merg în biserica B, deoarece copiii lor sunt acolo „bine trataţi”. Alţii acordă valoare unei predici bune şi merg în biserica C, unde ei pot auzi pe predicatorul dotat X. Şirul ar putea fi continuat. Te recunoşti tu pe tine? Ţi-ai pus vreodată întrebarea dacă criteriile tale de alegere sunt corecte? Deseori aceste întrebări se pun (abia) atunci când cineva trebuie să meargă în altă localitate din cauza schimbării locului de muncă sau al studiului şi acolo trebuie să caute o nouă biserică.

Noi nu citim niciodată în Noul Testament despre diferite „forme de biserici”, aşa cum noi în timpul nostru cunoaştem diferite biserici libere sau părtăşii creştine. Dimpotrivă: întotdeauna citim numai despre *o singură* Biserică, de exemplu despre „biserica tesalonicenilor” (1 Tesaloniceni 1.1) sau despre „Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint” (1 Corinteni 1.2). Dacă ne gândim la imaginile din Noul Testament care ilustrează Biserica, atunci citim despre „*o* perlă” (Matei 13.46), despre „*un singur* trup” (Efeseni 4.4; 1 Corinteni 10.17), despre „*o singură* turmă” (Ioan 10.16), despre „*casa* lui Dumnezeu” (Evrei 10.21; 1 Petru 4.17), despre „*mireasa*” (Apocalipsa 21.2,9) şi aşa mai departe. Sciziunile şi fărâmiţările, pe care le găsim astăzi în creştinătate (sub forma multor biserici şi părtăşii diferite), în nici un caz nu sunt în sensul Sfintei Scripturi. În aceasta constă desigur şi întreaga problematică a zilelor noastre. Chiar şi din acest motiv trebuie să ne gândim bine astăzi, cu care creştini ne strângem laolaltă, şi să ştim care biserică doreşte să se orienteze cu hotărâre după principiile Noului Testament. Probabil tu eşti de acord cu toate şi spui: da, dar astăzi trebuie în cele din urmă să faci o alegere.

Trebuie noi să facem o alegere?

Vrem mai întâi să vedem dacă într-adevăr noi putem alege.

Deci, Dumnezeu nu ne-a dat o listă, pe care stau „cele şapte puncte” ale noastre, pe care le putem bifa repede. Noi trebuie astăzi să *căutăm* locul la fel ca israeliţii atunci când Dumnezeu le-a poruncit: „*Să căutaţi* locuinţa Sa *la locul* pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru dintre toate seminţiile voastre, ca să-Şi pună Numele acolo, şi să vii acolo” (Deuteronomul 12.5). În locul acesta din Vechiul Testament se foloseşte cuvântul ebraic pentru „a căuta” *(darasch),* tradus prin „a căuta”. Înseamnă efectiv „a căuta”. Aşa este tradus în aceeaşi carte şi în Deuteronomul 4.29, şi este interesant că imediat după aceea citim încurajarea minunată, că cei care „caută” vor „găsi”. Deci pentru a găsi locul, pe care Domnul l-a ales, unde El doreşte să fie în mijlocul alor Săi (compară cu Matei 18.20), noi trebuie să studiem Biblia şi să găsim în ea locul; aceasta înseamnă, noi trebuie să ştim cum este caracterizat locul acesta. Este important că în privinţa aceasta noi nu acţionăm după cum gândim noi că este bine şi căutăm o biserică „după gustul nostru”. Aceasta devine clar şi prin cuvintele, pe care Dumnezeu le-a adăugat în cartea Deuteronomul: „Ia aminte să nu aduci arderile tale de tot în orice loc pe care-l vei vedea!” (Deuteronomul 12.13).

Probabil vei spune: voi autorilor sunteţi marcaţi prin mişcarea fraţilor şi vedeţi totul prin aceşti ochelari. Priviţi la sciziunile din cadrul acestei mişcări, şi atunci veţi vedea ce se întâmplă dacă se urmează învăţătura acestei mişcări. – Este într-adevăr ruşinos, trebuie recunoscut aceasta,

câte despărţiri au avut loc tocmai în cadrul acestei mişcări. Însă cu toate acestea nu înseamnă neapărat că toate învăţăturile (sau numai o parte din ele) sunt false. Întotdeauna este pericolul să practici cu mijloace false un anumit principiu corect. Etalonul poate fi întotdeauna numai Cuvântul lui Dumnezeu.

De aceea vrem acum să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne vorbească. Pentru aceasta vrem în partea a doua a seriei de articole să parcurgem scrierile Noului Testament, ca să învăţăm cum este caracterizată Biserica în evanghelii şi în epistole. Nu vrem să „bifăm" unul după altul un pasaj biblic, ci pentru noi este importantă impresia de ansamblu, pe care o câştigăm dacă cercetăm Noul Testament cu privire la această temă. (Ar fi foarte de recomandat, să se studieze personal această temă pe baza Bibliei.) Acest parcurs prin Noul Testament ne va arăta clar, că noi nu trebuie să căutăm o biserică după criterii carnale sau nespirituale sau după presupuse criterii spirituale. Motivele carnale şi nespirituale pentru alegerea unei biserici pot fi de exemplu: preferinţele mele muzicale trebuie satisfăcute; un presupus argument spiritual este de exemplu: biserica este plină de râvnă în lucrarea de evanghelizare, lucrul cu copiii, lucrul cu emigranţii, etc.

Probabil vei spune: aceasta este o chestiune anevoioasă. – Israeliţii au gândit evident la fel. Scurt înainte de intrarea lor în ţara făgăduită Dumnezeu a lăsat să li se spună prin Moise, că ei ar trebui să caute locul unde ei ar trebui să se închine lui Dumnezeu. Cu toate acestea au trecut aproape patru sute de ani, până când *un om* a plecat să caute locul acesta. Citim despre David: „Doamne, aminteşte-Ţi de David, de toate *necazurile* lui! … , nu voi intra în cortul casei mele, nu mă voi sui pe aşternutul patului meu, nu voi îngădui ochilor mei să doarmă, pleoapelor mele să dormiteze, *până nu voi găsi un loc pentru Domnul*, locaşuri pentru Puternicul lui Iacov'" (Psalmul 132.1-5). Ce valoare are pentru tine această căutare? Sau pentru tine această căutare este „osteneală" mare? Ai început tu deja această căutare? Cu plăcere dorim să te ajutăm în această privinţă.

Am întrebat mai înainte: *Trebuie* noi să facem o alegere? Dorim acum să întrebăm: *Avem voie* de fapt să vorbim despre o alegere? În cartea Deuteronomul Dumnezeu foloseşte un capitol întreg ca să facă pe poporul Său să înţeleagă că este numai un singur loc, unde Dumnezeu doreşte să aibă pe poporul Său adunat la Sine: Ierusalim. Căci locul acesta va fi *locul* pe care *El* l-a ales şi unde *El* voia să lase Numele Său să locuiască. Deci israeliţii nu erau liberi să caute după bunul lor plac un loc pe o colină frumoasă sau sub un copac verde impunător. Ei trebuiau mai degrabă să caute locul pe care Domnul l-a ales. Şi astăzi aceasta nu este altfel. Nu *noi* avem voie să alegem o biserică, ci Dumnezeu a ales.

Desigur astăzi nu mai este nici un loc *geografic* ca atunci în Ierusalim. Cu toate acestea Dumnezeu a arătat clar în Cuvântul Său, ce premise trebuie îndeplinite, pentru ca noi să găsim locul *spiritual*, pe care El l-a ales pentru Sine. Dacă Dumnezeu a ales *un* loc spiritual, atunci este treaba noastră să căutăm locul acesta. Atunci nimeni nu s-a interesat de locul acesta, multe secole, până a venit David. Nu numai din cauza aceasta el a fost numit „omul după inima lui Dumnezeu".

În partea următoare dorim cu plăcere, cum am spus, să facem o incursiune de recunoaştere în Noul Testament şi să discutăm unele aspecte importante, care ar trebui să caracterizeze o

biserică nou-testamentală.

Adnotare

[1] În articolul acesta nu ne vom ocupa cum ar trebui tradus cuvântul grecesc *ecclesia* din textul original al Noului Testament, atâta timp cât prin aceasta se înţelege ce ne arată Cuvântul lui Dumnezeu prin aceasta. Noul Testament înţelege prin această exprimare totalitatea creştinilor născuţi din nou, care au fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, atât pe plan mondial cât şi dintr-un anumit loc. Din motive de simplificare vom folosi în continuare numai expresia *Biserică*, chiar dacă personal considerăm că expresia *Adunare* este mai potrivită.

Tradus de la: In welche Gemeinde soll ich gehen? (1)

Traducere: Ion Simionescu

Incursiune de recunoaştere în Noul Testament

Evangheliile

Întâlnim Biserica pentru prima dată în capitolul 16 al evangheliei după Matei: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18), şi acolo ne sunt făcute cunoscut imediat cele mai importante patru elemente ale Bisericii:

1. *Baza Bisericii este Fiul Dumnezeului celui viu* – nu Petru, nu un învăţător al Bibliei, nu o mărturisire de credinţă („pe această stâncă”).
2. Este *o singură* Biserică; deci această Biserică este mondială („Adunarea” [singular], nu „adunările” [plural]).
3. Este Adunarea *Lui*, nu a noastră; de aceea El hotărăşte, nu noi („Adunarea *Mea*”).
4. Adunarea era atunci încă ceva *de viitor*, deci nu exista, atunci când Domnul Isus era pe pământ, aceasta înseamnă, ea este ceva cu totul nou („*voi zidi* …”).

Două capitole mai departe Domnul Isus promite ucenicilor Săi: „Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Deci El va fi prezent *personal* („acolo *Eu* sunt”), dacă credincioşii se adună *în Numele Lui*. Aici găsim un indiciu serios, cu privire la ceea ce trebuie să caracterizeze biserica: totul trebuie să aibă loc *în Numele Lui;* cu alte cuvinte, El trebuie să aibă acolo toate drepturile. În afară de aceasta El trebuie să fie centrul şi mijlocul strângerii laolaltă. Totul trebuie să se desfăşoare în jurul Lui. Noi nu ne strângem laolaltă pentru predica unui predicator dotat. *Hristos* trebuie să fie singurul punct central, singurul punct de atracţie, independent de darurile pe care Domnul le-a dăruit. Se caută o biserică, cum am spus, nu pentru că acolo sunt mulţi tineri sau multe familii cu copii mici sau pentru că acolo unuia îi place cel mai mult închinarea muzicală. Întrebarea cea mai importantă, pe care trebuie să şi-o pună cineva, este: Stă acolo Domnul Isus cu adevărat în centru? Decide *El* totul acolo sau oamenii au stabilit deja dinainte totul?

În afară de aceasta în Matei 18 găsim un răspuns la întrebarea, cui aparţine autoritatea deplină, atunci când este vorba de tratarea răului: ea este a bisericii, deoarece Domnul leagă prezenţa Sa cu biserica. Biserica nu are autoritate în sine însăşi, ci ea îşi derivă autoritatea de la Domnul prezent în mijlocul ei.

Deja înainte de ora de naştere a Bisericii Domnul a arătat deci spre aceste lucruri fundamentale. După aceea El a mers pe drumul greu spre Golgota, unde S-a lăsat răstignit pentru noi. Da, noi putem spune împreună cu apostolul Pavel: „El *m-a iubit* şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine” (Galateni 2.20b). Aceasta este cu totul personal! Dar există şi partea colectivă: „Hristos a iubit *Adunarea* şi S-a dat pe Sine Însuşi *pentru ea*” (Efeseni 5.25b). Deci Domnul Isus a murit nu numai pentru fiecare credincios în parte, ca să-l posede, ci şi pentru Biserică, ca s-o dobândească pentru Sine.

Moartea Domnului Isus a fost necesară, pentru ca El să poată să-Şi dobândească Biserica. El a plătit un preţ foarte mare pentru aceasta (compară cu 1 Petru 1.18,19). Despre acest preţ se vorbeşte în două parabole. El descrie această Biserică ca fiind o *comoară* şi o *perlă* foarte preţioasă (Matei 13.44-46). Valoarea Bisericii arată apoi totodată ce înseamnă ea pentru El şi cât de importantă este ea pentru El. Lucrul pentru care eu sunt dispus să plătesc cel mai mult este evident lucrul cel mai preţios pentru mine. La fel este şi la Domnul Isus: nu este nimic pe pământ care să fie mai de preţ pentru El decât Biserica Sa.

Vrem să înţelegem aspectul acesta adânc în inima noastră; aceasta ne va păzi să nu gândim dispreţuitor despre Biserică şi să avem părerea că noi ne-am descurca şi fără o biserică locală. Dimpotrivă, ne vom ridica şi vom întreba ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre tema *Biserică*. Biserica este interesul principal al Domnului pe pământ. Când El priveşte spre pământ, ce vede El atunci? El vede o mulţime de oameni, care nu întreabă de El, care Îl resping şi care şi astăzi s-ar uni în cuvintele: „Răstigneşte-L!” Apoi El vede o mulţime de indiferenţi, care nu sunt impresionaţi despre ceea ce s-a petrecut cu aproape două mii de ani în urmă pe crucea de pe Golgota. Însă El vede şi din aceia care Îl iubesc, care Îl caută, care îşi amintesc cu plăcere de El şi care au numai *o singură* dorinţă: ca El să vină în mijlocul lor. Sunt aceia care cu plăcere vor să aibă parte împreună cu El de lepădarea Lui. Ei sunt ca Abigail, care a devenit mireasa împăratului David într-un timp când David nu era recunoscut ca împărat. Ea a văzut în împăratul lepădat David pe adevăratul împărat al lui Israel. Toată atenţia Lui este îndreptată astăzi spre această societate, pe care Domnul o numeşte „Biserica *Sa*” (Matei 16.18). El este acolo ca Fiu peste „casa Sa” (Evrei 3.6), şi cine vine acolo la El, acela se supune cu plăcere drepturilor Lui.

Faptele apostolilor

Domnul Isus a făgăduit că El va clădi Biserica Sa. Prin moartea Sa El a pus *temelia* pentru această construcţie. Moartea Sa pe cruce nu era încă ora naşterii Bisericii. Mai întâi trebuia să vină Duhul Sfânt pe pământ şi să locuiască în credincioşi (compară cu 1 Corinteni 3.16). Prin acest botez cu Duhul Sfânt credincioşii din Israel şi cei dintre naţiuni au fost adunaţi la un loc într-*un trup*. Aceasta a avut loc la Rusalii, ora naşterii Bisericii. Înainte ei erau credincioşi individuali, însă acum ei aparţineau unui organism viu: trupului lui Isus Hristos. Adevărul acesta ne este făcut cunoscut de prima epistolă către Corinteni: „Noi toţi am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13). Faptul că noi „am fost botezaţi într-*un singur* trup” nu are nimic a face cu botezul în apă. Aşa cum credincioşii au fost botezaţi cu apă, la fel ei au fost botezaţi cu Duhul prin coborârea Duhului Sfânt la Rusalii. Duhul a venit – ca şi apa la botez – *peste* credincios, dar Duhul a venit şi în el – el a fost *pecetluit* cu Duhul Sfânt. De aceea se spune aici suplimentar, că nouă „ni s-a dat *să bem dintr-un singur Duh*”.

Rezumăm pe scurt: Domnul Isus a vorbit despre faptul că El va clădi Biserica Sa. El Însuşi va fi prezent, atunci când ei se adună în Numele Lui. După aceea Domnul Isus a pus pe Golgota temelia pentru această construcţie unică în felul ei a Biserici, şi prin coborârea Duhului Sfânt la Rusalii a început această construcţie.

Credincioşii au înţeles imediat că ei ar trebui să se adune, ca să-şi împărtăşească reciproc

credinţa lor. Cu toate că atunci ei nu ştiau că Biserica, care tocmai se formase, era trupul lui Hristos (aceasta a devenit cunoscut mai târziu prin apostolul Pavel), ei au înţeles instinctiv că ei erau un organism viu. Ei au simţit profund, că ei aparţineau împreună şi că ei trebuiau de asemenea să exprime aceasta. Faptul că ei se adunau era urmarea directă a acestor simţăminte. Citim despre primii creştini, care nu primiseră nici un exemplar al învăţăturii creştine, căci epistolele nou-testamentale nu erau încă scrise: „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în comuniune, în frângerea pâinii şi în rugăciuni” (Faptele apostolilor 2.42). Alături de criteriile numite mai înainte (punctele 1-3 de la titlul „Evangheliile”), o biserică creştină este caracterizată de aceste patru elemente:

- învăţătura biblică a apostolilor, pe care o găsim în epistolele lor
- părtăşia credincioşilor
- frângerea pâinii
- timpuri de rugăciune împreună

Deci o biserică nu are neapărat nevoie de o grupă de tineri, o şcoală duminicală, o întâlnire a bărbaţilor sau a femeilor şi un dejun al seniorilor. Desigur toate acestea nu sunt greşite, însă aceste lucruri trebuie să joace un rol secundar la alegerea unei bisericii. Aceste întâlniri şi ore pot chiar avea efectul, că biserica se împarte în grupuleţe şi prin aceasta unitatea practică şi unanimitatea fraţilor şi surorilor au de suferit. De aceea este bine dacă în aceste grupe se caută întotdeauna ceea ce leagă cu biserica întreagă. Astfel, de exemplu, copiii în ora copiilor ar putea exersa ceva care este spre bucuria fraţilor şi surorilor în vârstă.

Deci Biserica de la început venea regulat laolaltă. Faptul că ei au fost botezaţi împreună să alcătuiască un singur trup trebuia acum să se vadă şi practic. Dacă citim Faptele apostolilor, vom constata că una din dorinţele cele mai mari ale apostolului Pavel era să continue construirea Bisericii. Pretutindeni în Asia Mică şi până în Europa au luat fiinţă biserici. În fiecare localitate era numai *o singură* biserică. Întotdeauna când cineva venea la credinţă şi era pecetluit cu Duhul Sfânt, el aparţinea bisericii din locul respectiv. Aceasta nu este altfel astăzi. Însă întrebarea este astăzi nu numai cărei biserici locale îi aparţine cineva, ci care este locul concret pe care se adună credincioşii. Această strângere laolaltă trebuie să aibă loc fiind conştient că există numai această una singură biserică locală şi că strângerea laolaltă are loc conform îndrumărilor lui Dumnezeu.

Epistolele

Ca să se cunoască aceste îndrumări dorim să continuăm incursiunea noastră de cercetare cu epistolele Noului Testament, ca să adunăm indicaţii care ne arată însuşirile unei biserici nou-testamentale. În privinţa aceasta nu este atât de important să se adune simplu aceste puncte sau chiar să ia naştere o listă cu acestea, care apoi să fie bifate, ci mai degrabă ca aceste puncte să fie realmente însuşite personal. Intenţionat am renunţat să redăm locuri din Biblie. Trebuie neapărat să înţelegi aceste puncte în inima ta – cel mai bine în aşa fel, ca să le poţi explica şi altora. Pentru aceasta este necesar să studiezi personal Biblia şi să ai atitudinea credincioşilor din Bereea, care „au cercetat zilnic Scripturile, să vadă dacă lucrurile erau aşa” (Faptele apostolilor 17.11).

Am văzut mai înainte ceva din ceea ce găsim în evanghelii referitor la tema *Biserică* şi cum a vorbit Domnul Isus despre Biserică. După aceea am văzut pe scurt în Faptele apostolilor ora naşterii Bisericii şi extinderea ei. Acum dorim să ne ocupăm succesiv cu epistolele nou-testamentale. Multe epistole au fost adresate bisericilor. De regulă ele au servit la descoperirea defectelor şi la înlăturarea lor cu autoritate apostolică.

Epistola către Romani

După Faptele apostolilor mergem acum la *epistola către Romani*. Biserica din Roma – şi noi împreună cu ei – avea nevoie să fie învăţaţi cu privire la profunzimea Evangheliei. O biserică creştină nu poate trăi şi nu se poate dezvolta sănătos, dacă ea are numai o imagine ştearsă despre dimensiunea Evangheliei. Apostolul Pavel face mai întâi clar credincioşilor din Roma cât de stricat şi pierdut fără speranţă este omul. O biserică care nu recunoaşte stricăciunea totală a omului natural nu a îndeplinit nici măcar premisa de bază să poată fi numită Biserica lui Dumnezeu din localitatea X.

Omul natural nu poate sta înaintea unui Dumnezeu drept. Apostolul arată clar, că dreptatea înaintea lui Dumnezeu niciodată nu poate veni din faptele proprii, ci că noi devenim mântuiţi numai prin credinţa în lucrarea făcută de Domnul. O biserică care nu stă clar în punctul acesta, nu este, cum s-a spus, o biserică în sensul nou-testamental.

În ultimul capitol găsim câteva alte indicaţii practice importante pentru fiecare care merge la o biserică, de exemplu, că nu Biserica trebuie să slujească credinciosului, ci invers, credinciosul trebuie să slujească Bisericii. Mulţi credincioşi caută o biserică care le slujeşte lor şi nevoilor lor sau cel puţin nevoilor copiilor lor. În acest capitol al epistolei către Romani apostolul Pavel aminteşte numai credincioşi care s-au evidenţiat tocmai prin aceea că *ei* au slujit bisericii.

Epistola întâi către Corinteni

După epistola către Romani găsim cele *două epistole către Corinteni*. Ele au fost adresate direct bisericii din Corint, nu la persoane individuale. Din aceste epistole putem învăţa foarte multe pentru viaţa noastră de biserică. În primele două versete citim: „Pavel, apostol chemat al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, şi fratele Sosten, către Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfinţiţi în Hristos Isus, sfinţi chemaţi, *împreună cu toţi cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos,* Domn şi al lor şi al nostru.” (1 Corinteni 1.1,2). Deci epistola a fost scrisă nu numai pentru corinteni, ci şi pentru noi! Aceasta este foarte interesant, căci în zilele noastre se doreşte ca multe învăţături din această epistolă să fie privite ca fiind valabile pentru timpul acela şi să fie date la o parte ca fiind depăşite.

Corint era un oraş de comerţ cu un port mare. În oraş trăiau oameni din multe ţări sau erau acolo ca oaspeţi. Era multă imoralitate, care era privită ca fiind ceva normal. Apostolul a trebuit să corecteze foarte multe lucruri în această Biserică. Dacă ei voiau să rămână (respectiv să devină din nou) o biserică vie spre onoarea Domnului, atunci anumite lucruri trebuiau aduse în ordine. Din prima epistolă către Corinteni putem deduce următoarele principii pentru o biserică creştină:

- Sciziunile şi grupările nu ar trebui tolerate, prin aceea că un învăţător biblic este pus mai presus de altul.
- Înţelepciunii lumii nu trebuie să i se ofere loc.
- Invidia şi cearta între fraţi şi surori dă pe faţă caracterul lor carnal.
- Greşelile morale mari trebuie tratate cu disciplinare din partea bisericii.
- Litigiile între credincioşi nu trebuie duse înaintea tribunalelor lumii.
- Căsnicia trebuie ţinută cu demnitate, divorţarea credincioşilor nu este permisă.
- Nu este permis să se ia parte la Masa Domnului şi la masa demonilor (masa idolilor).
- Participarea la Masa Domnului exprimă părtăşia cu Domnul şi unii cu alţii. De aceea participarea la Cină nu se face ca individ, ci ca parte a unei comuniuni.
- Învăţăturile referitoare la Masa Domnului arată responsabilitatea comună.
- La Cină trebuie să se aştepte unul pe altul, şi fiecare trebuie să se verifice înainte de a lua parte.
- Femeile trebuie să poarte părul lung şi să-şi acopere capul la rugăciune.
- Bărbaţii nu trebuie să poarte părul lung şi nu trebuie să se acopere la rugăciune.
- Soţul să fie conştient de poziţia lui ca şi cap al soţiei şi soţia să fie conştientă de poziţia ei subordonată soţului.
- Credincioşii trebuie să fie conştienţi că biserica este un organism viu şi că mădularele trupului au nevoie unul de altul.
- Duhul Sfânt doreşte să lucreze în Biserică, aşa cum vrea El; deci El trebuie să aibă toată libertatea să se folosească de acela pe care El îl vrea.
- Dragostea, fără de care toate în biserică ar fi pierdute, ar trebui să impulsioneze pe toţi fraţii şi pe toate surorile.
- În lucrarea de slujire trebuie să se năzuiască în mod deosebit după darul profeţirii.
- Strângerile laolaltă nu trebuie să fie conduse de un păstor sau de un conducător al bisericii, ci Duhul Sfânt vrea să preia conducerea.
- Femeile trebuie să tacă în biserică.

Această enumerare ne arată multe principii, la care Domnul Isus Se aşteaptă de la o biserică sănătoasă, şi se merită să se mediteze intensiv la fiecare principiu. Într-adevăr credincioşii din Corint nu erau desăvârşiţi, dar ei erau o biserică care voia să înveţe. Vom vedea aceasta în epistola a doua.

A doua epistolă către Corinteni

Să mergem acum la *a doua epistolă către Corinteni*. Am văzut în prima epistolă către Corinteni că o biserică creştină este caracterizată printre altele şi prin aceea că ea exercită disciplinarea şi, dacă trebuie, exclude pe cineva din părtăşie. În a doua epistolă către Corinteni învăţăm acum că cineva trebuie să fie reprimit, dacă el şi-a mărturisit păcatul. Corintenilor li se cere să practice dragostea. În afară de aceasta ei ar trebui să fie conştienţi de responsabilitatea lor mare, care este legată cu aceea că ei sunt „o scrisoare a lui Hristos”. Deci în ei ar trebui să se citească ca într-o carte deschisă. În general oamenii nu mai citesc în Biblie, dar ce pot citi ei în biserica creştină? În afară de aceasta credincioşii din Corint au trebuit să înveţe că tot ce aveau ei era darul lui Dumnezeu şi că ei de aceea aveau răspunderea să facă parte altora de acest dar, şi astfel să sprijine pe fraţii aflaţi în nevoie şi pe surorile aflate în nevoie. Pentru aceasta este neapărat important să se recunoască că

Dumnezeu a creat Biserica din lumea întreagă ca unitate.

Epistola către Galateni

După a doua epistolă către Corinteni urmează *epistola către Galateni*. Unii credincioşii au considerat Evanghelia despre Isus Hristos ca fiind foarte bună, gândeau însă că Evanghelia mai trebuia ornamentată cu faptele Legii. În privinţa aceasta apostolul Pavel foloseşte un mod de exprimare foarte sever: el blestemă pe aceia care răstălmăcesc Evanghelia în felul acesta. Probabil că aceasta nu este problema multor biserici de astăzi. S-ar putea într-adevăr ca o biserică să aibă anumite tradiţii (bune), dar dacă ele devin dogmă, biserica aceasta pierde însuşirile unei biserici creştine.

Epistola către Efeseni

Urmează acum *epistola către Efeseni*. Apostolul Pavel revelează în epistola către Efeseni tot planul lui Dumnezeu. O biserică sănătoasă trebuie să ştie să spună ceva despre taina, „care în alte generaţii n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” şi care a fost revelată abia de Pavel. Aceasta înseamnă, abia Pavel a făcut cunoscut „taina lui Hristos”, care până atunci era necunoscută. El ne arată în epistola către Efeseni, că noi ca şi credincioşi avem deja astăzi locul nostru în locurile cereşti şi că binecuvântările noastre nu au a face cu pământul acesta, ci în totalitate sunt cereşti. Ni se arată o bogăţie de nepătruns, prin aceea că noi suntem legaţi cu Hristos într-*un singur* trup şi am venit pe locul unde El Însuşi este. O biserică care nu cunoaşte poziţia ei cerească şi chemarea ei aproape că nu poate fi numită sănătoasă. Mădularele bisericii au obligaţia şi răspunderea să trăiască această poziţie cerească în relaţiile lor pământeşti ca biserică, familie şi profesie. O biserică creştină, care este conştientă de poziţia ei înaltă şi cerească, nu pluteşte doi centimetri deasupra pământului, ci ea aduce lumina cerească în sarcinile şi împrejurările ei zilnice. Ea ţine de asemenea seama, că este numai *o singură* Biserică, *un singur* trup al lui Hristos, aşa cum este numai *un singur* Duh al lui Dumnezeu. Chiar şi cele mai mari diferenţe – aşa cum erau atunci cele între iudei şi păgâni – nu mai joacă nici un rol în Biserică. Noi suntem legaţi în modul cel mai strâns unii cu alţii şi cu Capul în cer, asemenea *unui* trup. Dar dacă fundamentele doctrinare sau morale sunt date peste cap, atunci trebuie desigur să fie aplicate învăţăturile primei epistole către Corinteni (referitoare la disciplinarea din partea bisericii) şi cele din epistola către Galateni.

Epistola către Filipeni

Epistola către *Filipeni* ne ajută să înţelegem cum pot fi înlăturate problemele şi certurile între credincioşi. În Filipi erau evident neînţelegeri, pe care apostolul doreşte să le înlăture, prin aceea că el le cere să aibă acelaşi fel de gândire ca Domnul Isus, şi prin aceea că el le prezintă exemplul unic al smeririi Domnului. O biserică sănătoasă a pornit pe drumul de a face progrese în smerenie, de a nu se mai considera pe sine însuşi aşa de importantă şi să considere pe alţi mai presus de sine însuşi. O biserică sănătoasă exprimă bucuria ei pentru Domnul. Ea nu permite ca împrejurările să se interpună între ea şi Domnul, ci ea pune întotdeauna pe Domnul între ea şi împrejurări. În felul acesta te poţi bucura întotdeauna în Domnul.

Epistola către Coloseni

După epistola către Filipeni urmează *epistola către Coloseni*. Credincioşii din Colose erau înclinaţi să pună alte lucruri alături de Hristos. Pentru ei Hristos nu era suficient. Hristos era sublim, dar nu era destul. Ei gândeau că ar putea alege ce este mai bun din filozofia lumească. În afară de aceasta considerau că ar trebui să se acorde importanţă mai mare tradiţiilor oamenilor. Nici la experienţe nu ar trebui să se renunţe; astfel, ar trebui să se acorde importanţă mai mare arătărilor de îngeri. Apostolul întâmpină această problemă într-un mod grandios: el ne pictează probabil cel mai frumos tablou din Noul Testament despre gloria lui Hristos: el ni-L descrie, între altele, ca şi Creator, ca şi Cap al Bisericii, ca Răscumpărător, ca Acela în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi în care locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii. Dacă El este Capul Bisericii, atunci toate învăţăturile şi orice ajutor vin de la acest Cap. De aceea credincioşilor din Colose li se cere să se *ţină strâns* de Capul. O biserică, care este ţinută laolaltă prin tehnici de management, a renunţat să se ţină strâns de Cap. La orice problemă în biserică nu mergem la conducătorul bisericii noastre sau studiem dinamica grupului, ci noi mergem la Capul Bisericii şi Îl rugăm pentru ajutor. Dacă întreaga plinătate a Dumnezeirii locuieşte realmente în Hristos, ce căutau atunci credincioşii din Colose la filozofia lumii sau la tradiţiile oamenilor? Mesajul simplu pentru biserica de astăzi este: Hristos este suficient pentru toate.

Prima epistolă către Tesaloniceni

În continuare sunt cele două epistole către Tesaloniceni. În *prima epistolă către Tesaloniceni* apostolul Pavel scrie unei biserici foarte tinere. Această biserică tânără era caracterizată prin aceea că toţi credincioşii „s-au întors de la idoli la Dumnezeu” şi au exprimat aceasta prin slujirea de bună voie pentru Domnul. Convertirea fermă este astăzi aproape necunoscută şi nu este predicată. Nu este destul, dacă cineva spune, el vrea „să meargă cu Isus” sau că el „simte tot mai mult pe Dumnezeu”. Trebuie să aibă loc o îndepărtare totală de la viaţa de odinioară şi o condamnare a răului şi să fie vizibilă o dedicare clară pentru etaloanele lui Dumnezeu.

Nu numai că credincioşii din Tesalonic slujeau Domnului, ci totodată ei aşteptau revenirea Lui pentru răpirea credincioşilor. Ei puteau şti că înainte de revenirea Domnului nu mai trebuiau să aibă loc evenimente deosebite. O biserică creştină sănătoasă este conştientă de faptul că Domnul Isus poate reveni în orice moment. Această cunoaştere este impulsul pentru o slujire de bună voie şi un stil de viaţă sfânt.

A doua epistolă către Tesaloniceni

În *epistola a doua către Tesaloniceni* apostolul Pavel a trebuit să combată învăţătura falsă referitoare la timpul din urmă. Prin aceasta învăţăm, că Domnul aşteaptă de la o biserică sănătoasă ca ea să aibă şi o înţelegere cu privire la ultimele lucruri. Preocuparea cu aceste lucruri este interzisă în multe cercuri şi este chiar respinsă. Chiar şi cu profeţia aproape că nu se mai preocupă. Însă prin aceasta se uită că mai mult de jumătate din Biblie poartă caracter profetic. Noi nu trebuie să putem ordona corect în detaliu toate întrebările referitoare la timpul din urmă, însă ar trebui să ne ostenim să avem o imagine sănătoasă cu privire la aşteptările

noastre şi la speranţa noastră de viitor.

În afară de aceasta apostolul dă indicaţii practice, cum trebuie să se comporte cu credincioşii care umblă în dezordine. O biserică, care nu este atentă la membrii bisericii, nu este o biserică după modelul nou-testamental. Credincioşii trebuie să fie încurajaţi, atenţionaţi şi mustraţi, şi s-ar putea chiar să fie necesară o mustrare publică sau chiar o însemnare.

Epistola întâi către Timotei

După epistolele adresate bisericilor urmează acum epistole adresate persoanelor individuale. *Epistola întâi către Timotei* într-adevăr nu este adresată unei biserici, însă ea ne arată foarte clar cum trebuie să se comporte cineva în biserică, care este „casa lui Dumnezeu”.[1]Sunt multe indicaţii practice pentru trăirea creştină în comun: astfel, bărbaţii au răspunderea să îndemne pe credincioşi să se roage în orice loc; femeile să se îmbrace cuviincios şi în afară de aceasta să nu dea învăţătură. O biserică în care femeile păşesc tot mai mult pe prim plan, contrazice învăţăturile Noului Testament. În afară de aceasta apostolul explică premisele pentru slujba de bătrân şi atenţionează cu privire la învăţăturile false între credincioşi, respectiv arată prin ce pot fi ele cunoscute. El se ocupă de asemenea foarte practic cu îngrijirea celor aflaţi în nevoie. O biserică creştină sănătoasă trebuie să se ocupe şi cu aceste teme.

Epistola a doua către Timotei

Din *epistola a doua către Timotei* învăţăm ceva despre tema *punere deoparte (separare)* şi despre comportarea noastră în timpuri de decădere, deci într-un timp în care creştinătatea se îndepărtează tot mai mult de credinţa biblică adevărată. Fiecare credincios este obligat să se îndepărteze de nedreptate. În cazul întrebărilor fundamentale aceasta poate merge aşa de departe, că trebuie să te curăţi şi de persoane, care aici sunt numite „vase spre dezonoare”. O biserică în care învăţăturile rele, deci în care sunt tolerate învăţături false fundamentale, nu poate fi privită ca fiind sănătoasă.

Pavel îl atenţionează pe tânărul Timotei, că timpurile vor deveni tot mai grele spre sfârşit. Biserica creştină sănătoasă se aşteaptă ca în zilele din urmă să apară tot mai mulţi învăţători, care vor aduce o învăţătură, care gâdilă urechile. Învăţătura sănătoasă nu va mai putea fi suportată. Dacă o biserică nu mai numeşte clar păcatul cu numele, poţi fi sigur că ea nu va fi recunoscută de Dumnezeul sfânt ca fiind Biserică a Sa. Bisericile aparent cu succes angajează de cele mai multe ori predicatori, care vorbesc glumeţ şi pot întreţine pe oamenii. Aceasta nu este o însuşire a unei biserici sănătoase, ci mai degrabă este un semn că decăderea nu numai a pătruns în creştinătate în general, ci şi în biserici care se consideră fidele Bibliei şi că noi trăim în ultimele zile dinaintea venirii Domnului.

Epistola către Tit

Epistola către Tit arată înainte de toate premisele pentru a sluji Domnului în biserică într-o poziţie de răspundere. Învăţăm aici de asemenea, că bătrânii nu au fost aleşi de biserică, ci că ei au fost hotărâţi de apostoli, respectiv de trimişii acestora, care au primit autoritate de la

Dumnezeu pentru aceasta. Epistola conţine şi o încurajare pentru femei şi le îndrumă, unde ele pot să facă lucrarea lor. Este o problemă cunoscută în bisericile creştine, că oamenii dezvoltă învăţături false sau se folosesc de anumite puncte împotriva altora, aşa că prin aceasta sunt provocate despărţiri şi partide. Astfel de persoane sectante trebuie mai întâi să fie mustrate şi, dacă nu ascultă, să fie respinse.

Epistola către Filimon

Şi *epistola către Filimon* este o epistolă foarte practică. Aici putem învăţa că noi (ca biserică) nu suntem chemaţi să schimbăm legile veacului acesta. Apostolul Pavel a trimis înapoi la Filimon pe sclavul dezertat. Nu că Pavel ar fi susţinut ţinerea de sclavi, dar el a respectat situaţiile culturale şi politice din timpul acela. Biserica creştină nu are misiunea să se amestece în evenimentele politice.

Epistola către Evrei

În *epistola către Evrei* învăţăm ce înseamnă că Hristos este astăzi în cer pentru noi Marele preot al nostru. În privinţa aceasta ne gândim nu numai că El ne ajută în slăbiciunile noastre, ci şi că El vrea să ne introducă spre lauda Sa în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu ca o oştire de fii de preoţi. Epistola către Evrei se referă foarte des la Vechiul Testament. O biserică creştină trebuie să înveţe să folosească corect modelele Vechiului Testament. Vechiul Testament este ca o carte cu ilustraţii pentru Noul Testament. Jertfele din Vechiul Testament sunt legate cu lucrarea Domnului Isus pe Golgota. În jertfele Vechiului Testament găsim o îndrumare pentru închinarea nou-testamentală în duh şi adevăr. Multe biserici au în strângerile lor laolaltă într-adevăr un „timp de închinare”, în care se cântă muzică preise-&-worship, însă în cântări rareori este vorba de jertfa Domnului Isus. O biserică creştină sănătoasă se va ocupa în închinare în mod deosebit cu moartea ca jertfă a lui Isus.

Epistola lui Iacov

Epistola lui Iacov conţine unele lucruri foarte practice pentru viaţa noastră zilnică de creştini. Ea face însă totodată clar, că păcatele în viaţa unui credincios pot aduce cu sine boli. Dacă boala credinciosului este urmarea păcatelor lui, atunci el să le mărturisească înaintea celor care au responsabilitatea în biserică, pentru ca el prin rugăciunea lor să devină iarăşi sănătos.

Prima epistolă a lui Petru

Din *prima epistolă a lui Petru* dorim să subliniem dintre toate lucrurile ceea ce noi am văzut deja în epistola către Evrei: noi suntem denumiţi o preoţie sfântă, care trebuie să aducă jertfe spirituale. Aceasta confirmă cele spuse deja: când este vorba de închinarea creştină, atunci „jertfele spirituale” ale noastre, pe care Petru ni le cere să le aducem, se referă la serviciul preoţesc şi de jertfire din Vechiul Testament. Modelele Vechiului Testament conţin multe îndrumări pentru adorarea noastră creştină. În bisericile creştine închinarea adusă lui Dumnezeu Tatăl trebuie să aibă cea mai mare prioritate; de la aceasta se deduc toate celelalte. Mulţi se întreabă de ce Noul Testament aproape că nu conţine nici o îndrumare pentru închinarea creştină. Deci, Noul Testament trimite la Vechiul Testament şi legat de

acesta la serviciul preoţesc şi de jertfire. Cine a înţeles aceasta găseşte de exemplu în modelele din Leviticul capitolele 1-7 îndrumări multe pentru închinarea creştină. Fără aceste epistole, cum este întâia epistolă a lui Petru şi epistola către Evrei, nu am putea spune cu siguranţă dacă noi avem voie să aplicăm modelele vechi-testamentale la închinarea creştină.

Epistola a doua a lui Petru

Epistola a doua a lui Petru ne atenţionează că decăderea creştinătăţii se arată în mod deosebit în relaţiile sociale ale bisericii.

Epistola întâia a lui Ioan

În *epistola întâia a lui Ioan* este vorba de întrebarea, prin ce putem noi cunoaşte un creştin adevărat, născut din nou. Aceste învăţături sunt foarte importante pentru o biserică sănătoasă, căci astăzi mulţi oameni se numesc creştini şi prin aceasta cer primirea în părtăşie, în timp ce ei în realitate nu sunt creştini născuţi din nou.

Epistola a doua a lui Ioan

Epistola a doua a lui Ioan descrie cum ar trebui noi să procedăm cu un învăţător fals. În privinţa aceasta credincioşii ar trebui să fie foarte veghetori şi foarte consecvenţi. Chiar dacă noi numai salutăm pe un învăţător fals, prin aceasta devenim părtaş la lucrări rele. Învăţăm aici, că şi indiferenţa faţă de rău poate avea un efect stricător asupra vieţii noastre, cu toate că noi înşine nicidecum nu credem în această învăţătură rea. De aceea este uimitor, dacă trebuie să se constate că o biserică, care ea însăşi se numeşte fidelă bibliei, nu numai că nu are nici o problemă cu o alianţă cu o biserică evanghelică, ci că ea prezintă această alianţă ca pe o însuşire pozitivă, deosebită.

Epistola a treia a lui Ioan

Epistola a treia a lui Ioan atenţionează cu privire la pericolul, că într-o biserică cineva se consideră conducător de biserică, nu permite nici o critică şi împiedică ca să fie primiţi credincioşi care nu-i convin lui. Abuzul de putere în biserică distruge în timp viaţa comună creştină.

Epistola lui Iuda

Epistola scurtă a *lui Iuda* exprimă încă o dată o atenţionare. Ea arată că biserica din timpul din urmă ar trebui să fie foarte veghetoare. Decăderea creştinătăţii de la credinţă este un pericol şi pentru creştinii care vor să se orienteze după Biblie.

Apocalipsa

Biblia se încheie cu cartea *Apocalipsa*. Ea este o altă mărturie pentru faptul că evenimentele din timpul din urmă ar trebui să ocupe loc în învăţătura bisericii. Scrisorile deschise din prima

parte a Apocalipsei conţin multe indicii, de care bisericile pot profita şi astăzi. Cum stau lucrurile de exemplu cu dragostea noastră dintâi? Credincioşii din Efes au renunţat la ea şi acum erau în pericol să piardă sfeşnicul ca mărturie pentru Domnul. Smirna dă un exemplu bun pentru faptul, că noi nu ar trebui să privim prigoana ca ceva nenormal. În Pergam nu s-a condamnat învăţătura străină şi stătea în pericol să piardă mărturia ca biserică, prin aceea că se tolerau oameni în biserică, care ademeneau la amestecul cu lumea. În Tiatira s-au dedat idolatriei, şi se învăţa chiar amestecul cu lumea. Biserica din Sardes avea numai numele că trăieşte, dar era moartă. În Laodiceea nu erau nici reci nici în clocot; şi pentru că au devenit o părtăşie aşa de căldicel, care era total indiferentă faţă de Hristos, Domnul putea numai să-i verse din gura Lui. Ei pretindeau că posedă foarte mult, însă nu voiau să onoreze pe Domnul, ci se lăudau pe ei înşişi şi se prezentau ca fiind buni – într-un cuvânt, erau mândri cu aparentele lor realizări spirituale. Însă Hristos stătea afară înaintea uşii. Dacă o biserică este caracterizată de mândrie şi aroganţă, atunci aceasta este un indiciu că Domnul stă înaintea uşii.

Biserica din Filadelfia dimpotrivă nu a fost mustrată. De aceea trebuie să citim exact ce se spune despre ea, căci acestea sunt însuşirile unei biserici de care Domnul Isus Se poate bucura. Despre Filadelfia se spune, că avea *puţină putere*, *nu a tăgăduit Numele Domnului* şi *a păzit Cuvântul Său*. Deci o biserică nu se laudă cu numărul membrilor ei, cu activităţile pentru fiecare grupă de vârstă şi tot felul de interese, ci ea este conştientă de slăbiciunea ei şi de dependenţa ei de Domnul. Ea ţine Numele Domnului mai presus de toate şi ţine cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu infailibil şi inspirat. Sunt acestea însuşirile şi ale bisericii tale? Filadelfia era o biserică compusă din credincioşi care aşteptau pe Domnul lor, şi ea considera făgăduinţa Domnului ca fiind personală: „Eu vin curând.”

Şi un alt aspect este foarte interesant: Domnul începe la două biserici (Efes şi Tiatira) să enumere o listă lungă de activităţi (pozitive) („lucrări”, „slujire”, „răbdare”, „osteneală”, „dragoste”, etc.), însă imediat după aceea face clar că toate acestea au numai o valoare foarte redusă, dacă alte lucruri fundamentale din Adunare nu sunt în ordine. Aceasta confirmă încă o dată că o biserică care face multe oferte diferite pentru diferite grupe de interese, nu este neapărat pentru Dumnezeu o biserică sănătoasă conform gândurilor Sale.

Rezultat final

În incursiunea noastră de recunoaştere prin cărţile Noului Testament am învăţat multe despre natura unei biserici sănătoase. Pe baza acestor puncte suntem acum mult mai bine în stare să evaluăm care strângere laolaltă de credincioşi este plăcută lui Dumnezeu şi prin aceasta ar trebui să fie pentru noi locul unde să ne strângem.

În partea următoare ne vom preocupa cu întrebarea: În care strângere laolaltă trebuie eu acum să merg efectiv?

Adnotare

[1] În locul acesta vrem să ţinem seama că Biserica respectiv casa lui Dumnezeu este mai mult decât ora comună de duminica. Noi suntem Biserică şi în timpul când nu ne strângem laolaltă.

Tradus de la: In welche Gemeinde soll ich gehen? (2)

Traducere: Ion Simionescu

Cum găsesc eu o biserică potrivită?

Este deosebit de important să-ţi fie clar, că nu *tu* poţi alege biserica. *Dumnezeu* a ales locul spiritual. Şi tu nu găseşti locul acesta mergând de la o biserică la alta, ci prin aceea că mai întâi tu cauţi *în Sfânta Scriptură* biserica adevărată. Abia după aceea poate avea loc cealaltă căutare.

Este foarte important să-ţi fie clar, că într-adevăr în timpul nostru pare aşa, ca şi cum într-*o* localitate ar fi mai multe biserici, însă noi nu găsim aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu. În Biblie găseşti întotdeauna numai gândul că *într-o localitate* a fost numai *o singură* biserică. Probabil în Ierusalim s-au strâns în case diferite, însă era numai *o singură* biserică în Ierusalim. Această biserică consta din toţi creştinii din localitatea respectivă născuţi din nou şi pecetluiţi cu Duhul Sfânt.

Desigur este important că o biserică are principii bune şi sănătoase, dar punctul cel mai important este, ca noi să înţelegem: în ochii Domnului este numai o singură Biserică, şi noi ne putem aştepta la prezenţa Lui numai acolo unde această unitate este realizată şi practic, adică, unde toţi copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu sunt primiţi cordial şi nu se pun bariere sectante conform mottoului: „Tu poţi deveni membru la noi, dacă …” Primirea în părtăşia copiilor lui Dumnezeu se face numai pe baza apartenenţei ca mădular al trupului lui Hristos şi a curăţiei în umblare, învăţătură şi legături. Dacă ai pus gândul acesta adânc în inima ta, atunci poţi începe căutarea după această strângere laolaltă.

În privinţa aceasta vrem să ne amintim mereu că năzuinţa după un drum comun cu alţii are ca premisă că noi nu numai personal ne depărtăm de orice necurăţie, ci şi de aceia pe care Cuvântul lui Dumnezeu îi numeşte „vase spre dezonoare”. Înainte să se spună: „urmăreşte … cu cei …”, mai întâi se spune: „Deci, dacă cineva se va curăţi pe sine însuşi de acestea [vasele spre dezonoare] …” (compară cu 2 Timotei 2.21,22).

Premisele minime, pentru a alege o strângere laolaltă de credincioşi, sunt deci, că acolo nu este nimeni tolerat care,

- nu este cu adevărat născut din nou,
- trăieşte în rău moral,
- ţine cu tărie la o învăţătură greşită de bază (de exemplu, tăgăduirea Dumnezeirii Domnului, tăgăduirea naşterii din fecioară, negarea inspiraţiei, şi aşa mai departe),
- stă în legătură cu aceia care aduc învăţături greşite fundamentale sau tolerează răul moral.

Desigur aceasta nu înseamnă că şi necredincioşii nu ar fi invitaţi cordial la orele de vestire a Cuvântului sau la studiul săptămânal al Cuvântului. Dar trebuie spus cu certitudine, că la Cină iau parte numai copiii lui Dumnezeu, care nu se exclud pe ei înşişi printr-un stil de viaţă morală

rău, învăţătură fundamentală falsă sau indiferenţă faţă de aceste lucruri, respectiv au fost deja excluşi de o altă biserică locală.

În afară de aceasta mai este un alt punct important: este gata o biserică să se supună ordinii cuvenite Bisericii, aşa cum ea ne este prezentată înainte de toate în epistolele Noului Testament (vezi partea a 2-a: **Incursiune de recunoaştere în Noul Testament**)?

În multe domenii sunt desigur diferite diferenţe de cunoaştere. Probabil o biserică are o altă înţelegere a Scripturii în anumite domenii ale ordinii în casa lui Dumnezeu. În privinţa aceasta se pune întrebarea, în ce măsură în acest caz este vorba de o lipsă de cunoaştere a Scripturii sau este vorba de o înţelegere greşită a Scripturii sau este vorba de neascultare conştientă şi marcată de pragmatism faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, cu care noi nu putem avea părtăşie, căci este vorba de rău moral.

Probabil spui după incursiunea noastră de recunoaştere în Noul Testament şi la multele puncte care se găsesc acolo: Unde găsesc eu o astfel de biserică? Nu descrieţi voi un ideal? – Mai întâi trebuie spus, că noi am descris aici efectiv o stare ideală. Însă noi nu avem voie să ne dăm mulţumiţi cu mai puţin, chiar dacă probabil niciodată noi nu vom corespunde acestui etalon. Ar trebui să ne rugăm serios, ca să năzuim sincer după acest etalon înalt.

Cu toate acestea nici o strângere laolaltă din timpul nostru nu va corespunde în toate acestui ideal înalt. Domnul Isus voia să clădească Biserica Sa, şi acesta este un proces. Noi suntem încă pe drum, şi mereu trebuie corectate anumite lucruri, atât în viaţa personală cât şi în viaţa de biserică. Trebuie să ne aşteptăm ca în Adunarea lui Dumnezeu să fie şi multă slăbiciune şi eşec. Biserica din Corint era caracterizată de multă slăbiciune şi mult eşec. În prima epistolă aproape că nu este nici un capitol în care să nu se exprime acest eşec al credincioşilor din Corint, şi cu toate acestea apostolul Pavel a denumit biserica din Corint ca „Adunarea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.2). Această biserică nu era într-o stare bună şi cu toate acestea apostolul o numeşte *Adunarea lui Dumnezeu*. Cu toate că credincioşii din Efes au pierdut dragostea lor dintâi, Domnul le-a oferit ocazia de pocăinţă şi nu a luat imediat sfeşnicul.

O biserică locală ar trebui să fie conştientă înaintea Domnului de slăbiciunea ei şi să lupte pentru o cale potrivit Sfintei Scripturi. Dacă se merge într-o biserică şi se observă cum sunt tratate diverse probleme, se primeşte repede o impresie dacă se stă indiferent faţă de probleme sau se caută stăruitor o rezolvare a lor. Se este cu adevărat pregătit să înveţe şi să se transpună în faptă cele învăţate? Cerinţele minime numite mai înainte nu trebuie desigur în nici un caz minimalizate.

Probabil gândeşti şi că noi am putea numi anumite grupări creştine, unde se poate merge fără a sta la îndoială. Dar chiar şi faptul în sine că ar fi „unii”, deci diferite grupări, contrazice gândul Sfintei Scripturi că Biserica este *una singură* şi este deschisă pentru toţi creştinii, care nu trebuie respinşi pe baza premiselor minime numite mai înainte. Este o mare dilemă a zilelor noastre, că noi suntem aşa de familiarizaţi cu gândul că într-o localitate sunt multe biserici, aşa că noi nici nu mai pătrundem la adevărul, aşa cum el ne este descris în Noul Testament.

Pentru propria înţelegere este mult mai important să se recunoască cât de mult noi ca creştini

ne-am îndepărtat de Sfânta Scriptură, şi această decădere s-o simţim adânc în inima noastră. Domnul Isus a murit ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi (compară cu Ioan 11.52), şi aproape două mii de ani mai târziu Biserica este total împrăştiată şi despărţită, aşa că nu se mai vede nimic din acest plan al Său – cel puţin privit din punct de vedere practic.

Dar dacă odată am înţeles aceasta, nu ne va fi greu să vorbim despre decăderea Biserici, căci în timpul nostru este imposibil să se corecteze această decădere, chiar nici printr-o mişcare a alianţei sau ecumenism.[1] Cu privire la această decădere ar trebui să ne pocăim mereu, personal şi în comun, chiar dacă tu eşti încă tânăr şi nu eşti răspunzător în primul rând de această decădere. Daniel la timpul lui şi-a plecat genunchii şi a mărturisit păcatele poporului şi ale părinţilor, cu toate că el probabil a contribuit cel mai puţin la această stare de nevoie (citeşte Daniel 9). Dacă ne-am făcut una cu această decădere şi ruinare, atunci ne putem gândi cum se aplică şi astăzi principiile din timpul de la început.

Când Domnul Isus a lăsat să se pregătească paştele, El nu a spus ucenicilor că ei trebuie să meargă pe strada fraţilor 85 sau pe strada lui Petru 9, ci că ei vor întâlni pe drum un om care are pe cap un urcior de apă; în casa în care el va intra, acolo ar trebui ei să pregătească paştele. Un lucru este în orice caz clar: Domnul Isus nu a uşurat pe ucenici. Conform cu Efeseni 5.26 apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci – dacă vrem să aplicăm la noi cuvintele Domnului – omul cu urciorul de apă trebuie să fie în ultimă instanţă o imagine a Duhului Sfânt. Desigur Duhul Sfânt poate să ne facă lucrurile clare conform Cuvântului Său şi printr-un frate sau printr-o soră. Noi trebuie să citim personal Cuvântul lui Dumnezeu şi să aşteptăm călăuzirea Duhului Său la locul corect.

Desigur sunt multe întrebări în acest context, care sunt foarte individuale. Dezbinările poporului lui Dumnezeu, în mod deosebit şi între aceia care vor cu adevărat să meargă pe un drum fidel Bibliei, aduc cu sine unele nevoi şi exerciţii. Într-adevăr este uşor să găseşti o biserică în registrul de adrese al oraşului, dar nu este uşor să găseşti o biserică care încearcă să transpună în practică cel puţin premisele minime de mai sus.

Noi trăim în timpul din urmă şi trebuie să gândim din nou, că Domnul Isus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu …”. Ai găsit tu alţi fraţi şi alte surori care au aceeaşi problemă ca tine? „Doi sau trei” este mesajul aici. Oare a lăsat Domnul acest cel mai mic număr al unei grupe să fie scris pentru timpuri ca ale noastre? El nu aşteaptă, aşa cum facem noi uneori cu regret, douăzeci sau treizeci de persoane. Uneori poate fi aşa, că Domnul doreşte simplu ca noi să începem cu doi sau trei şi să ne adunăm simplu în Numele Său, şi întotdeauna să avem înaintea privirii întreaga Biserică a lui Dumnezeu de pe pământ. Desigur aceasta poate fi aşa numai atunci când nu sunt alte grupe în locul acela care se adună cu adevărat conform principiilor nou-testamentale.[2] Probabil este adecvat ca mai întâi să se înceapă cu o strângere în casă, în care se discută despre întrebările referitoare la strângere, sau poate chiar fi necesar ca mai întâi să fie vestită Evanghelia în localitatea respectivă. Astfel de activităţi depind desigur şi de darurile pe care le-a primit cineva. Aceasta nu va fi o rezolvare pentru fiecare.

Uneori drumul corect poate fi să te muţi într-o altă localitate, unde nu sunt aceste probleme în

biserică.

Cu regret trebuie tot mai mult să ne consolăm că trăim în timpul din urmă, în care urmările decăderii Biserici sunt tot mai mult simţite şi noi ajungem într-o situaţie în care cu toate eforturile nu ne mai putem aduna. Atunci putem face aşa cum au făcut fiii lui Core în Psalmul 42, să ne gândim cu durere sufletească la un timp trecut, când era altfel: „Mi-aduc aminte şi-mi vărs tot focul inimii în mine: cum mergeam înconjurat de mulţime, cum înaintam împreună cu ea spre casa lui Dumnezeu, cu strigăte de bucurie şi de laudă ale unei mulţimi în sărbătoare” (Psalmul 42.4). Însă chiar şi în acest caz nu trebuie să deznădăjduim, oricât de dureros este aceasta; părtăşia personală cu Domnul nostru nu ne-o poate răpi decăderea, oricât de mare ar fi ea: „Pentru ce te mâhneşti, suflete al meu, şi gemi înăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda: Faţa Lui este mântuirea. … de aceea de Tine îmi amintesc … Ziua, Domnul va porunci îndurarea Sa, iar noaptea cântarea Lui va fi cu mine, o rugăciune Dumnezeului vieţii mele” (Psalmul 42.5-8).

Este de asemenea interesant, că credincioşilor din Laodiceea, care aud bătaia Domnului şi deschid, nu li se făgăduieşte un alt drum al părtăşiei, ci „numai” – aceasta nu este spus minimalizând (deoarece făgăduinţa în sine este minunată), ci numai restrictiv – *părtăşia personală cu Domnul singur*. Acolo în părtăşia Lui ei simt interesul Lui pentru problemele lor, prin aceea că inima Lui Se preocupă cu ei – El nu numai mănâncă cina cu ei, ci şi ei cu El.

Desigur se poate face şi mai simplu, şi multe par aici să fie naive pentru aceia care încă nu s-au preocupat aşa mult cu afirmaţiile Sfintei Scripturi despre principiile Bisericii creştine. Ei merg simplu când aici când acolo, liberi, după mottoul: important este că eu primesc undeva ceva pentru viaţa mea. În cele din urmă sunt multe „biserici” în care se predică un cuvânt bun. – Noi nu contestăm aceasta. Însă prin acest articol trebuie să fi devenit clar, că acesta nu poate fi singurul criteriu, dacă citim atenţi Sfânta Scriptură.

Ar trebui însă să ne fie spre mângâiere, că Sfânta Scriptură are pentru fiecare situaţie o încurajare, numai de am vedea-o. Nici apostolul Pavel nu a permis să i se răpească bucuria în Domnul prin aceea că el era în închisoare (şi prin aceasta desigur nu putea merge la orele de adunare) şi chiar a trebuit să spună: „Toţi care sunt în Asia, s-au întors de la mine” (2 Timotei 1.5).

Dorim din toată inima cititorului un drum, pe care Domnul l-a trasat – un drum, pe care împreună cu alţii poate aspira după dreptate, credinţă, dragoste şi pace, „cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.22).

Într-o ultimă parte dorim să răspundem la unele întrebări speciale, care probabil nu sunt interesante pentru toţi.

Adnotare

[1] Mişcările nu fac altceva decât documentarea decăderii, însă ele nu înlătură decăderea.

[2] În acest caz se poate cu toate acestea începe o strângere laolaltă în Numele Domnului – înainte de toate atunci când bisericile existente sunt deja foarte mari -, însă se va face aceasta în unitate şi părtăşie unii cu alţii.

Tradus de la: In welche Gemeinde soll ich gehen (3)

Traducere: Ion Simionescu

Răspuns la întrebări speciale

Toţi sunt înrudiţi şi sunt foarte puţini fraţi şi foarte puţine surori

Probabil cineva va spune: ei bine, singura biserică, pe care am găsit-o, are puţine persoane şi toţi sunt înrudiţi unii cu alţii. Îmi vine foarte greu să merg acolo.

Probabil această situaţie este din cauză că timp de decenii au fost total neglijate evanghelizările şi sunt pe deplin mulţumiţi cu ei înşişi. În acest caz acolo este cu siguranţă nevoie de o trezire. Însă noi cunoaştem şi cazuri în care cu toate eforturile sârguitoare de evanghelizare situaţia nu s-a schimbat.

Plasează-te cu câteva mii de ani în urmă. Noe intră cu rudele lui în corabie. Sunt numai opt persoane. Ai fi rămas tu afară? În corabie erau de asemenea toţi înrudiţi unul cu altul! Dacă ne gândim că este Adunarea Domnului, şi nu a noastră, atunci nu ne va mai deranja că sunt puţini şi noi dimpotrivă ne vom bucura să vedem că dorinţa Domnului este să ai alături întreaga părtăşie a casei, şi nu numai persoane individuale.

Desigur, în mod deosebit pentru tineri nu este uşor să meargă într-o astfel de biserică, deoarece contacte mai strânse cu fraţii şi surorile de credinţă le pot găsi în multe cazuri numai prin biserică. Dacă apoi se merge într-o biserică unde sunt puţine şanse pentru contacte sociale (deoarece ceilalţi prin relaţiile lor de rudenie sunt orientaţi spre ei înşişi) sau dacă în grupa lor de vârstă nu sunt fraţi şi surori, deseori devine o încercare mare să te aduni cu astfel de fraţi şi de surori, în mod deosebit când suplimentar este vorba şi de găsirea unui partener de căsnicie. Am întâlnit pe unii care sau adunat un timp cu anumiţi fraţi şi anumite surori; când însă a devenit clar că acolo nu se putea găsi un partener de căsnicie, s-au mutat. Pe cât de înţeles este aceasta pe de o parte, pe atât de fals este să renunţi din astfel de motive pământeşti la drumul prevăzut de Scriptură.

Cântatul lasă de dorit

Alţii au un simţământ muzical deosebit. Însă în biserică toţi cântă foarte rău, şi pe lângă aceasta sunt cântări străvechi. Aceasta poate însemna desigur pentru urechile tale un deranj permanent. Dar dacă ne gândim, că este Biserica *Lui*, atunci ne putem totuşi bucura că şi în cazul vocilor rele Domnul Se bucură de ceea ce se înalţă din inimă către El. Şi în cazul cântărilor nu întrebăm în primul rând de vechimea lor sau de felul interpretării lor, ci de conţinut.

Pe de altă parte, şi în acest caz te poţi întreba de ce cântatul este aşa de rău. Sunt într-adevăr vocile aşa de rele sau de fapt nu se acordă importanţă cântărilor care se cântă, şi de aceea

cântatul este lipsit de putere? Şi dacă nu se cântă cântări noi, se pune la fel întrebarea: Sunt respinse cântările noi cu argumente biblice, sau este numai obositor să se exerseze o cântare nouă?{{}Se poate constata repede dacă este numai slăbiciune sau este indiferenţă şi lipsă de putere, dacă se ia seama la reacţia la propunerea să se rămână regulat zece minute după ora de adunare, ca să se exerseze unele cântări. Dacă au loc numai comentarii însoţite de văicăreli, pare mai degrabă să fie vorba de o biserică adormită. O biserică trezită s-ar bucura să ridice cântarea de laudă adusă lui Dumnezeu pe un nivel normal.}

Principii false ale bisericii

S-ar putea spune: grupa de fraţi şi de surori, pe care am găsit-o acum, îndeplineşte într-adevăr premisele minime numite de voi, însă principiile lor referitoare la biserică nu corespund criteriilor găsite de voi mai sus în epistolele. Cum să mă comport?

Da, sunt desigur biserici care se ţin departe de răul fundamental, dar care tolerează totuşi nedreptatea (lucruri care contrazic adevărul revelat) în practica bisericii lor, prin aceea că ei de exemplu au un păstor pus pe funcţie, îşi aleg bătrânii lor pe baza buletinelor de vot sau tolerează slujba femeilor în strângerile laolaltă ale bisericii. Desigur în acest caz trebuie mai întâi să se aştepte până se constată dacă această comportare este din cauza lipsei de cunoaştere, respectiv a lipsei de înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, care poate fi întâmpinată cu învăţătură plină de dragoste, sau dacă este vorba de un pragmatism conştient, care stă în legătură cu indiferenţa faţă de textele biblice. În primul caz se poate desigur tolera un timp această comportare. În ultimul caz te-ai face părtaş cu indiferenţa, dacă ai merge împreună cu aceşti fraţi şi cu aceste surori pe drumul biserici.

Comportare sectantă

Probabil că cineva ar spune acum: Toate acestea sunt bune şi frumoase, şi eu am mers până acum într-o astfel de biserică, unde s-a căutat să se corespundă criteriilor prezentate. Însă acum m-am mutat şi nu găsesc nici o biserică care are aceleaşi convingeri. Am găsit într-adevăr o biserică în care nu este nici o legătură cu răul, şi nu pot descoperi practici false mari, dar mi s-a spus că posedă o scrisoare despre biserica la care am mers unde locuiam odinioară, în care se spune că nu se poate avea părtăşie cu ea la frângerea pâini. Când am întrebat, ce rău ar putea fi acolo, mi s-a putut spune numai că sunt alte scrisori de la alte biserici, care nu recunosc biserica aceea. Deci eu ar trebui să rup legăturile cu această biserică, înainte de a putea lua parte cu ei la Cină. Acum nu ştiu, ce trebuie să fac. Să „reneg” biserica mea de odinioară împotriva conştiinţei mele, sau să merg la noua biserică fără să iau parte la masa Domnului? Sau să caut altceva? Sau trebuie să renunţ la o biserică, dacă nu găsesc alta?

Aceasta este o întrebare grea. Noi înşine am urmărit astfel de cazuri şi cu regret nu rareori se întâmplă că se găsesc astfel de biserici, care nu au numai cele patru criterii numite mai înainte. Ele mai au şi un al cincilea criteriu nenumit deschis: şi anume, că trebuie recunoscute şi un teanc de scrisori, pe care ele le au într-un dosar. Astfel de biserici vor deseori să fie deosebit de prudente cu privire la părtăşia cu răul. Aceasta este într-adevăr un fel de gândire demn de remarcat, şi cu toate acestea prin aceasta ele promovează tocmai ceea ce ele vor să

evite. Ele resping părtăşia cu fraţii şi cu surorile, care la fel ca ele resping legătura cu răul. Urmarea acestui fapt este că ele determină pe aceşti fraţi şi pe aceste surori să caute un alt domiciliu spiritual la aceia care nu sunt aşa de severi în această privinţă. La întrebarea, ce este de făcut în acest caz, desigur nu este uşor de răspuns. Şi noi vrem să ne reţinem să facem prescrieri în această privinţă. Aici este o problemă de conştiinţă, cât de pregnant se evaluează comportarea sectantă şi cum stau lucrurile cu conştiinţa. În afară de aceasta mai este valabil, că trebuie să se ţină seama de cuvântul Scripturii: „Orice nu este din credinţă este păcat”. Un lucru însă trebuie exclus: că se merge într-o biserică unde cerinţele minime prezentate mai sus nu sunt respectate, cu toate că şi în acest caz pot fi situaţii unde domină multă necunoaştere şi prin discuţii făcute cu răbdare se poate îndruma spre schimbarea modului de gândire.

Cuvânt de încheiere

Când Pavel vorbeşte despre ultimele zile ale creştinătăţii, atunci spune, că vor fi „timpuri grele” (compară cu 2 Timotei 3.1). Cu toate că noi astăzi nu trecem prin timpuri cu prigoane mari, rândurile acestui articol arată că şi timpurile noastre sunt cu adevărat grele. Dublu greu devine în mod deosebit pentru fraţii tineri şi pentru surorile tinere, deoarece aceste întrebări vin deseori într-un timp în care ei au de luptat cu întrebări grele referitoare la alegerea profesiei, la căutarea locului de muncă, la alegerea partenerului de căsnicie şi la căutarea locuinţei. Însă înainte ca Pavel să vorbească despre „timpurile grele”, el încurajează pe tânărul împreună-lucrător cu el, şi cu aceste cuvinte dorim să încheiem acum: „Tu deci, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus” (2 Timotei 2.1).

Tradus de la: In welche Gemeinde soll ich gehen (4)

Traducere: Ion Simionescu